

Saafernt Ansættelse til Skat henholdsvis for Skatteaarene 1917—18 eller 1918—19 til den tilflyttede Kommune ikke finder Sted, eller saafremt Skatteyderen i et af disse Skatteaar tager Ophold i Udlandet, vedbliver den paagældende at være skattepligtig til den fraflyttede Kommune indtil Udgangen af det Skatteaar, i hvilket Fraflytningen har fundet Sted. Skatten forfalder i saa Fald til Betaling ved dette Skatteaars Udgang.

I Tilfælde, hvor Omstændighederne taler derfor, kan Kommunalbestyrelsen i Fraflytningskommunen efter derom indgivet Andragende fra den paagældende Skatteyder indrømme Lempelse i eller Fritagelse for Forskellsskatten. Kommunalbestyrelsens Beslutning i saa Henseende kan af Skatteyderen, for saa vidt Andragendet ikke tages til Følge, indankes for Indenrigsministeren.

§ 9.

Bestemmelserne i nærværende Lov gælder til Udgangen af Marts Maaned 1919. Saa længe Løven har Gyldighed, træder Bestemmelserne i §§ 10—14 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning midlertidig ud af Kraft.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De nu gældende Regler om Paaligning af Erhvervskommuneskat findes i §§ 10—15 i „Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 om Ændringer i og Tillæg til de nu gældende Regler for den kommunale Beskatning samt om Statstilskud til Kommunerne“.

Naar den ved denne Lov indførte mellemkommunale Beskatning ikke i de forløbne Aar har bragt Kommunerne det forventede Udbytte, maa Grunden hertil søges i den Maade, hvorpaa Loven har draget Grænserne for Paaligning af Erhvervskommuneskat. Dette gælder ikke blot, hvor Talen er om Arten af de Indkomster, som efter Loven er erhvervsskattepligtige, men i lige saa høj Grad, hvor Talen er om Størrelsen af den Skat, som Erhvervskommunen faar af de skattepligtige Indkomster. I sidstnævnte Henseende er det navnlig Anvendelsen af den kommunale Skatteprocent — der gennemgaaende er betydeligt lavere end den i Kommunen anvendte Ligningsprocent —, der har givet Anledning til Kritik og har været følt som en Urimelighed af Erhvervskommunen og dennes andre Skatte-

ydere, der ikke uden Føje kan beklage sig over, at der overfor Skatteydere udenfor Kommunen anvendes en anden (som Regel lavere). Procent end overfor Skatteydere, der bor i Kommunen.

Tilvejebringelsen af en mere rationel Ordning af den mellemkommunale Beskatning har derfor gentagne Gange været søgt gennemført ved en Revision af den bestaaende kommunale Skattelovgivning.

I Rigsdagssamlingen 1909—10 blev der i Folketinget af den daværende Indenrigsminister fremsat et „Forslag til Lov om Ændringer i den kommunale Skattelov af 15. Maj 1903“ (Rigsdagstidende 1909—10, Tillæg A. Sp. 3191—3198), hvilket Forslag — for den mellemkommunale Beskatnings Vedkommende — tilsigtede at udvide Retten til Beskatning af Erhvervsindkomster, idet det var foreslaet, at Løn, der ydes for fast Arbejde i Kommunens Tjeneste, samt Indtægter, der oppebæres som Vederlag for selvstændig Ledelse af Aktieselskaber og lignende Selskabers Erhvervs virksomhed, kunde være Genstand for Erhvervsbeskatning. Forslaget blev efter Behand-